

Niet steeds was hij mild in zijn oordeel over anderen, soms kon hij scherp zijn, maar daar staat lijnrecht tegenover dat hij voor zijn beoordeling van personen beschikte over een maatstaf die feitelijk hemzelf het zuiverst karakteriseert en sierde. Wanneer hij van iemand zeide: 'Het is een fatsoenlijk man', dan voelde hij dat oprecht als de hoogste lof. Men kon dit testimonium dan gerust van hem aannemen, want zijn mensenkennis liet hem zelden in de steek.

Ook voor zichzelf was hij hard en een typerend detail is wel dat hij zelfs midden in de winter slechts zelden goed vond dat de werkkamer waar hij zich 's avonds gewoonlijk terugtrok verwarmd werd. 'In de koude kun je je beter concentreren,' zei hij, en hij meende het.

Bij ieder vertrekkend passagiersschip was de heer Willem Ruys zonder mankeren de laatste die van boord ging en dit was voor alle diensten aan boord en aan de wal als het ware het signaal: alles in orde, wij vertrekken. En dit gebeurde dan ook prompt. Men zou dit kunnen beschouwen als het wellicht onbewuste, maar heuse gebaar van een perfect gastheer tegenover de passagiers. In zekere zin was het een voortzetting van een oude zeilvaart-traditie, toen het gebruikelijk was bij de schepen van Ruys, de laatste zondag voor vertrek de kapitein en alle passagiers ten huize van de reder te verenigen voor een afscheidsmaal. Gelukkig was deze traditie bij het in de vaart komen van de 'Willem Ruys' niet meer in zwang,' merkte hij eens snedig op.

Hij beschikte over een fenomenaal geheugen, hetgeen wel het treffendst tot uiting kwam in zijn ongeëvenaarde kennis op het gebied van de Spoorwegen. Een feit is, dat hij daarvoor al in zijn jeugd een zwak had en dit niet alleen op het gebied van het Nederlandse spoorwegnet.

Als jongeman voor taalstudie in Engeland vertoevend, slaagden relaties van zijn vader er tot zijn grote voldoening in hem als volontair te plaatsen bij de Engelse Spoorwegen. Hij deed het hem opgedragen werk zo voortreffelijk, dat hij snel promotie maakte en hij – de vreemdeling! – na korte tijd benoemd werd tot Inspecteur van de Engelse Spoorwegen in een van de noordelijke districten. Toen hij na enige tijd ontslag moest nemen in verband met zijn opname in de firma Wm Ruys & Zonen, ontving hij van de directie van de Engelse Spoorwegen als bewijs van appreciatie voor